

## Зміст

*Наталія Матолінець*

**Ольгерда проти ночі**

6

*Наталія Довгопол*

**Голос у моїй голові**

58

*Ксенія Сокульська*

**Кет у чоботях**

105

*Анастасія Куликова*

**Злими відьмами не народжуються**

142

*Дарія Піскозуб*

**Залізоноса**

190

*Ярина Каторож*

**Вишня та її крила**

220

*Ярина Каторож*

**Соловей і його любов**

230

*Світлана Тараторіна*

**Бункер**

247

*Ірина Пасько*

**Пересади мене через поріг**

288

*Наталія Матолінець*

## Ольгерда проти ночі



\* \* \*

Ольгерда впізнала його зі спини: похилені плечі, швидка хода — призабуте втілення постійного поспіху й націленості на щось невидиме. Він простував стежкою, витоптаною між сніговими заметами, і виділявся лише тінню, котра плинула, припнута до господаря. Через блимання ліхтарів видавалося, ніби тінь силкується вирватися і втекти, і на пів секунди Ольгерда пошкодувала, що не помітила його раніше — до того, як пішов геть. Але в двох залах дому Ірени, облаштованих під святкову тусівку і залюднених по вінця одногрупниками, легко не вичепити поглядом лице, яке не бачила кілька років.

Тому Ольгерда змусила себе відсмикнути пальці від одного із трьох перснів, які не знімала ніколи, стріпнула небажане відчуття ваги і потягнулася по глінтвейн. На всіх не вистачило красивих бокалів, тому вона пила з металевого похідного горнятка, котре бачило всі схили в Славському.

— Ага, нічого такий. Я навіть запропонувала йому залишитися на святі життя. — Марта провела поглядом

кур'єра в жовтій куртці, підсіла до Ольгерди на підвіконня і цокнула склянкою об її горня.

— Дай вгадаю: він був пас?

— Гірше. Сказав, що з радістю, але його *мама чекає*. — Марта закотила очі й поправила бездоганне каре. — Іре-ен, повелителько аперолю, го сюди! — Вона похитала склянкою в повітрі, закликаючи дівчину, котра торувала собі шлях до столу з пляцками.

Ольгерда прихилилася спиною до шибки, і холод проповз під обидва светри, підсилюючи горіння щік і смак кориці на піднебінні.

«Треба було його наздогнати».

— У мене погані новини, — посміхнулася вона до Марти. — Відмазка вигадана. Він не має родичів.

— Нічого собі. Ти звідки знаєш?

— Оль, Март! — Ірена бухнулася ліктями на підвіконня. — Таке: якщо ви хочете ще медівника, то стережіть мій апероль. Макс до нього вже раз приклався, а в нас скінчилося просеко і більше не буде. О'кей?

— О'кей. Я бережу бухло — ти приносиш мені сирник. — Марта стиснула ніжку бокала з помаранчевим коктейлем і, коли Ірена, ніби пружинка, пострибала геть, хмикнула: — Ну? То що за бексторі з нашим таємним агентом?

— Вгадай, — примружилась Ольгерда, бо ж правду все одно не розповіла б.

— Ти вчилася на ньому цілуватися в сьомому класі.

— Ні!

— Тоді нецікаво.

— Вгадуй, ну! Нецікаво — розказати просто так.

— Можна підкупити тебе аперодем? — Бокал у Мартиній руці хитнувся, відбиваючи блиск гірлянд, розвішаних над вікнами.

— Щоби мене з'їла Ірена? Вгадуй, халява не пройде.

— О'кей. Тоді... перша дискотека в таборі в Карпатах?  
Повільні танці під ОЕ?

— То був Ростик.

— Ху із Ростик?

— Що я пропустила? — Ірена випірнула поруч з двома тарілками пляцків.

— Оль замовчує Ростика! — поскаржилася Марта.

— Хто є Ростик?

— Іре-ен!

— Вона знає таємного агента, — з удаваною таємничістю повідомила Марта.

— І його звати Ростик?

— Ні, ну люди, не збивайте з розповіді... — Ольгерда підтягнула ноги на підвіконня і вперлася в них підборіддям. — Словом, то мій сусід. Жив у суміжному будинку, ми мали спільний двір і шматок саду. Решта сусідів — самі бабці Австрії, тому в дитинстві я тільки з ним і бавилася. А далі — типова історія підростання.

— Та, у якій ростики вирішують, що тусити з дівчатами — не круто, і в них починається період підліткового ідіотизму? — хмикнула Марта.

— Заїж горе сирником, — запропонувала Ірена і підсунула подрузі тарілку.

— Дякую... Насправді я вже не дуже пригадую. — Ольгерда засильно тицьнула одноразовою виделкою пляцок і розкришила його.

Правда в тому, що вона пригадувала це *надто* гарно. Зміна сталася різко: він був її найближчий друг, а потім — узяв і щез. Вони навіть не посварилися — просто він обірвав зв'язок. Ольгерда соромилася розповідати друзям, як ридала ночами в подушки, вишукувала нагоди

зустрітися і перебирала причини в собі: що зробила, що сказала? Як це було гостро й несправедливо з погляду чотирнадцятирічної дівчини. Втратити друга, який переїхав і тому перевівся в іншу школу, — ну ок. Але оця історія — інша. Ще й мама одного ранку вхопила її за плече, перед тим як вирушити на навчання, і сказала: «Не чіпай його більше». Ніби від сусідського хлопця можна було заразитися чимось — чи холодом, чи раптовою відстороненістю. Отак усе урвалося. А оскільки не мало жодної причини чи пояснення — то і засіло скабкою. Глибоко й давно. Але тепер одного погляду вистачило, аби впізнати. І поночі. І зі спини.

— То його звать не Ростиком? — перепитала заінтригована Ірена. — Ви мене вже зовсім заплутали.

— На лиці написано, що він якийсь Петро. Типовий Петро, якби в мене спитали, — докинула Марта. — Білявий, безбарвний, з прісним лицем.

— Промах. Він *Казимир*. — Ольгерда спробувала всміхнутися, але ім'я нагострювало спогади. — Це данина його польському прадідові і задуже пафосно, тому всі кликали його просто *Кай*.

— То як, пішли потестуємо, що він приніс? — Ірена змовницьки повела бровами.

— Піцу?

— Ти думаєш, я назвала б таємним агентом хлопчика з доставки піци? — хмикнула Марта.

— Ти колись називала нормальним чуваком свого колишнього-сталкера, тому я не здивуюся.

— Ні, ну офіційно він дійсно-таки приніс піцу, але бонусом — «сніжинки», — повідомила Ірена.

— Вечір набуває неочікуваних барв! — віджартувалася Ольгерда, а подумки спробувала зіставити Кая, котрого знала колись, та новину про те, що він робить тепер. Картина

складалася важко, але довелося собі нагадати: нічого ти про нього не знаєш. Люди змінюються.

— Та чого неочікуваних... У чатику всі проголосували за «сніжинки». Якби ти туди зазірала, побачила б, — відказала Ірена. — І мені родичі знесли б голову, якби я влаштувала тут гулянку з якимисьь підозрілими речовинами. А це — так, забавки, бонус до гарного настрою... Оль, припини так на мене дивитися.

Ольгерда демонстративно покліпала.

— То будеш чи ні? — перепитала подруга.

— Потім.

— На потім не залишиться.

— Тоді іншим разом. Не бачите: мені вже весело.

— Ну так, тільки ти підпираєш стіну і дивишся у вікно.

— І уявляю бурхливу оргію, яка розгорнеться пізніше.

Усе супер.

— А, ну тоді ок. — Ірена врешті здалася і, просиливши руку під ліктем Марти, пішла до іншої зали повз розгарячених одноклассників і миготіння гірлянд.

Ольгерда не хотіла спиняти подруг, бо Ірена казала правду: «сніжинки», часті гості студентських гулянок, дійсно впливали, ніби тобі відсипали трохи звеселення. І від них не боліла голова. Але Ольгерда мала два «червоні прапорці». По-перше, і цього ніхто не знав: жодна «сніжинка», «краплинка» чи «іскринка» не могла на неї вплинути, то який сенс марнувати їх. По-друге, і цього теж не знали інші: наповнення крихітних пігулок смакувало як мед, але в основі містило чародійство. А з чародійством Ольгерда мала вельми особливий випадок.

«Але Кай! Уперше за стільки часу!»

Вона змусила себе погасити тривогу і бажання дізнатися, як він зараз. Найкраще було злізти врешті з підвіконня,

тому Ольгерда перехопила погляд Макса, Ірениного брата, помахала рукою, аби підійшов, обійняла його за ший і, перекрикуючи музику, повідомила, що посіяла десь капці, а на підлозі вже точно хтось розбив бокал, тому він тепер мусить віднести її, як принцесу, у другий зал, до баняка з глінтвейном.

\* \* \*

Ранки в австрійських будинках з високими стелями просочені холодом більше, ніж будь-які інші. Ольгерда знала це, тому не спішила вибиратися з-під колючого пледа, під яким згорнулася на дивані біля батареї. Тиша і запустіння не спонукали прокидатися, а за вікном місто тільки-тільки набувало обрисів, вириваючись із ранкового туману, густого й однорідного, як розлита фарба.

Ольгерда висунула з-під пледа ноги і поворушила пальцями. Гукнула подругу:

— Іре-ен!

Ніхто не озвався.

Вона не пригадувала моменту, коли всі пішли і залишилися тільки вони з Мартою, Іреною та Максом, бо запланували вранці прибрати побиті бокали й коробки з-під піци — перш ніж батьки Ірени й Макса повернуться з поїздки.

Певно, ніхто її не почув, бо всі виносять сміття чи тусять у кухні, а товсті стіни не пропускають звук. Ольгерда казала це собі, поки намацувала на підлозі гумові шльопанці. І, не скидаючи пледа, посовгала до великої зали.

Марта сиділа біля вікна.

— Хелов! — Ольгерда примружилася: залу виповнювало світло, до якого очі ще не звикли, і силует подруги чорнів, наче непорушний постамент.



*Наталія Довгопол*

## Голос у моїй голові



*Тошик*

Міра схопила мене за руку й потягнула за дерево. Гранатова «Альфа Ромео» її мами блимнула фарами, майнула повз нас і зникла за рогом.

— Усе, можна дзвонити нашим, — полегшено зітхнула Міра, але руку мою відпускати не поспішала.

Я відчув її дихання на своїй шиї, лавандовий запах її шампуню, дотик кучерявого волосся на щоці.

На мить наші очі зустрілися, але вона тут-таки відвела погляд. Почервоніла, чкурнула до воріт новенького будинку з червоної цегли, що нагадував неоготичний замок. Кудлатий чау-чау жалібно заскавчав до господині. Міра повернула ключ у хвіртці й кивком запросила всередину.

Я кілька разів глибоко вдихнув і дорахував до десяти, поки зміг нормально рухатися. Не варто було вдягати такі тісні джинси.

Міра вже набирала Роксану.